

Seniorin vene

Missä iässä on vanhus, sen taitaa tietää parhaiten vanhus itse. Vuosien lisäksi ratkaiseva tekijä on terveys. Mutta tässä ja nyt, minä tunnustan olevanani -- seniori. Oho, olipa vähällä tulla tuohon v-sana. En siis kerro sitä muille, mitä itse tunnen.

Sydämeni arvaa, että vanhuus koittaa minulle pikapuoliin. Siis normaalin ikäisenä saamani vajaatoimintahdistimen ansiosta. Aikaa on enää pari kesää. Viime keväänä tajusin viimeinkin, että lattialta ylösnousu on vaikeaa, seisoskellessa horjahtelee ja kävellessä ihmettelee ihan muuten vaan maailman menoa. Aloin siis varovasti kuntoilla, koutsina olin minä itse, rasittamatta sydäntä liikaa. Sillä lailla lihaksia vahvistaen ja pulssia kohtuullisesti kohottaen.

Kyykkyyyn, ylös, kyykkyyyn ja ylös sohvalta mainosten aikaan eikä jääkaapille, leuan vetoja oven tangossa, etunojapunnerruksia lattialla koiran seurana ja vatsaliikkeitä sekä lankutusta. Yhdellä jalalla seisomista. Pihapiirissä oli myös monenlaista hyötyliikuntaa. Kun näihin vielä yhdistin sähköavusteisen pyöräilyn, aloinkin olla loppuelämäni kunnossa.

Tulin niin hyvään kuntoon, että venekuume sai posket punoittamaan loppukesällä. Aluksi selailin netistä sopivaa venettä. Tykästyin norjalaiseen rannikkokelpoiseen Askeladden 16 tyyppiin: 300 kg, viiden metrin pituinen avovene, aivot, purjeet, nostoköli ja -peräsin. Niitä oli kolme yhtä aikaa myytävänä Etelä-Suomessa. Katselin kuvia niistä päivittäin, ja kuinka ne yksitellen hävisivät myynnistä. Viimeisimmässä oli jopa traileri. Sellainen olisi ollut helppo noutaa ja minulle sopiva. Nuoriso oli silloin käymässä enkä voinut lähteä venettä katsomaan. Päättömästi en siis ryynnännyt ostamaan päättämättömänä.

Sitten keksin entisen Helmsman 20 tyyppisen purjeveneeni, joka löytyi erään varaston takaa pukilta jo hieman respaantuneena ja jäkälöityneenä. Vene ja rantatraileri olisivat vaatineet aika lailla kunnostustoimia. Koetin saada kimppekaverin, jolloin veneellä olisi myös enemmän käyttöä. Jopa entiset laituripaikka ja talvisäilytys oli vapaana. Hintakaan ei ollut esteenä, mutta kaveria en saanut hankintaan.

Ja rouva varoitteli veneilyn vaaroista, huimauksista, horjumisista, pään iskemistä puomiin ja olihan enokin pudonnut veneestä. Hän ei aikonut enää purjehtia.

Nettivene-sivuston seuraaminen jatkui, ja kiinnostus heräsi moneenkin erilaiseen veneeseen. Jospa pääsisi perämieheksi edes soutuveneeseen. Koesoudut pursiseuran soutuveneellä onnistuivat, silloin kun se ei ollut siellä saarella talkoolaisen viemänä. Eihän matka ole ollenkaan pitkä. Mutta vene oli kiikkerä, jos ei istunut paikallaan keskellä venettä. Se oli kaatua monesti jo takatuhdolle mennessä.

Vesille teki kuitenkin kovasti mieli. Jospa ottaisi tukevan, leveän, tasaperäisen, kevyen, edullisen soutuveneeseen. Viimein elokuun ollessa jo puolivälissä sellainen vene löytyi lähialueelta. Pelastusvenemäinen korkeilla laidoilla ja penkeillä. Leveä ja tukeva. Koeajo kertoi, että vene ei sopinut painavalle 4 heppaiselle moottorille, joka oli tarjolla mukaan. Runkomuoto oli moottorilla kyntävä eikä liukuva. Peruin ennen kokeilua sovitun varauksen ja sain veneen ilman moottoria puoleen hintaan. Hain sen kotiin peräkärriellä.

Halusin venepaikan kunnalta, mutta halutulla alueella vapaita aarnipaikkoja oli vain pari. Molemmat olivat todella vaikeita vedenpinnan vaihtelun ja kivikkoisen rannan vuoksi. Molempiin paikkoihin joutuisi kantamaan apumoottorin ja reissuvarusteet pitkiä matkoja.

Joten ostin trailerin erikseen ja nyt venho on autovajan suojassa ja vietävissä minne mennäänkin. Ei rouva ole aina mukana soutamassa eikä koirasta ole siihen hommaan, joten hankin peräsimeksi ja rouvan avuksi pienen sähköperämoottorin akkuineen.

Rakensin traileriin vesivanerista lavan, jonka päällä seisten veneen voi laskea vesille ja kelata ylös turvallisesti ilman kahluusaappaita.

Säilytyspaikkana on tyhjä autovaja. Ensi kesänä sitten näkee, kuinka oikea ratkaisu veneen hankinta oli, kun veneilyaikaa on koko kesä keväästä syksyyn.

Aitassa odottaneet veneilyvarusteet saivat taas käyttöä, kelluntatakki, veneilyliivit ja koiran pelastusliivit.

Pääsemme kesällä Koloveden kansallispuiston norppavesille katsomaan niitä ja kalliomaalauksia.